

HANNE BISTRUP

HISTORIEN OM ZEBRAEN,
DER HELLERE VILLE VÆRE EN HEST



HANNE BISTRUP

HISTORIEN OM ZEBRAEN,
DER HELLERE VILLE VÆRE EN HEST

mellemsgaard

Historien om zebraen, der hellere ville være en hest
© 2018 Hanne Bistrup og Forlaget mellemsgaard

Grafisk produktion: KWG Design, Odense
Grafiker: Christina Tscherning Andersen
Illustrationer: Nini Torp

ISBN 978-87-93724-17-4

*Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner eller virksomheder,
der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer,
der er nævnt i aftalen.*

www.mellemsgaard.dk

KAPITEL 1

En lille sort og hvidstribet hest gik alene rundt på en mark.

Den var lidt ensom, for der var ikke andre heste i nærheden.

En gang imellem vrinskede den ud i luften for at høre, om nogen svarede.

Det var der aldrig nogen, der gjorde.

Dens ejer lånte den ud til filmoptagelser. En gang imellem blev den hentet, fordi den skulle fotograferes sammen med nogle fremmede mennesker i noget mærkeligt tøj.

Det kunne den ikke fordrage, men den var nødt til det.

Det værste var, når de kaldte den for en zebra!

Af og til kom der mennesker forbi ude på markvejen. De kunne

finde på at komme hen til hegnet, klappe den på mulen og snakke lidt med den.

Men det meste af tiden var den helt alene.

Der var dog én, der kom og besøgte den hver eneste dag.

Det var ikke en hest.

Det var ikke et menneske.

Det var ikke en hund.

Det var ikke et får.

Det var ikke en fugl.

DET VAR EN KAT!

Katten var sort og hvid ligesom hesten, men den var ikke stribet. Den var mest sort og havde fine, hvide poter og en hvid plet i panden.

Den gik altid så fornemt med halen løftet lige op i luften.

Katten boede hos en gammel dame i nærheden. På et bestemt tidspunkt hver dag gik den hen til hjørnet af marken og hoppede op på en hegnspæl. Der sad den og ventede på hesten. De mødtes i det samme hjørne af marken hver dag.

Så snart hesten fik øje på katten, satte den afsted i glad galop.

Katten rejste sig op på hegnspælen og stod med stive ben, så de var lige høje.

Hesten og katten strakte hovederne frem mod hinanden. Det var den måde, de sagde goddag på: hestens mule mod kattens snude.

Hvad de sagde, kunne man ikke høre og forstå. Men det var helt sikkert, at de talte sammen, og at de forstod hinanden.

